



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Ethbino abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

VITA SANCTI ETHBINI ABBATIS, IN
CERTO QUIDEM AVTHORE, SED FIDE

digna. Stylum passim eliminavit F. Laur. Surius.

19. Octobris

Patria S.
Ethbini.

Parentes.

Mater sit
sanctimo-
nalis.

Luc. 14.

Vuinualo-
cus presby-
ter sanctissi-
mus.

Christus ap-
paret san-
ctis his, in
specie le-
prosi.
Act. 3.

Tētat Chri-
stus fructus
seruos suos

Viso Eth-
bini.



BEATI Ethbini confessoris scripturus vitam, cum mihi oro adesse suffragatorem, quem ille sui pectoris habuit habitatorem. Fuit ille in Britannia minori natus patre nobilissimo, itemque matre, eruditus liberalibus studijs in paterna domo vsque ad decimum quintum annum etatis suae. Mortuo autem patre eius Eutychio, mater Eula ad beati Samsonis Dolensis Episcopi praesidia confugit, rogans eum, vt sacro velamine ipsam consecraret. Assensit ille precibus & voluntati eius, eamque Domino dedicauit: filium verò eius Ethbinum, tonsò capite, in Clerum asseruit. Mansit autem Ethbinus cum beato Samfone Episcopo diebus aliquot, nocte ac die seruiens illi. Cumque die quodam beatus Episcopus sacerdotali fungeretur officio, & Baumerus Diaconus lectionem Euangelij recitaret, audiens Ethbinus dicentem Dominum, Qui non renunciat omnibus, quae possidet, non potest meus esse discipulus: hac voce compulsus, omnia reliquit, & ad sanctum Similianum Abbatem se conferens, monasticum ab eo habitum accepit, colunnaeque suam diuinæ seruitutis suauis iugo supposuit in monasterio, quod Tauracum dicunt.

In eo monasterio tum degebat Vuinuualocus presbyter & monachus, vir magnæ sanctitatis, qui beatum Ethbinum sibi adiungens, vt propius cognouit eum superna gratia illustratum, perinde vt pater filium, eum dilexit. Conseruerat autem beatus Vuinuualocus adire ecclesiam quãdam, quæ à monasterio milliari vno aberat, atque illic iussu Abbatis pro viuis & defunctis offerre sacrificium. Eius itineris comitem sibi Ethbinum adhibuit iuuenem præclarum, egregiumque diaconum, vt dignus presbyter sancto diacono vteretur. Accidit autem quandoque, vt, peracto sacrificio, iter per campos facerent ipso messis tempore. Ecce autem offendunt illic leprosum quendam humi iacentem, & miserè eiulantem, atque cum lachrymis opem ab eis poscentem. Erat verò corpus eius omne vulneribus obsitum. Permotus eius calamitate & angore beatus Vuinuualocus, ait ad Ethbinum: Ecquidnam, mi frater, daturi sumus huic inopi, nostrum auxiliū imploranti? Aurum & argentum non est nobis, nudi huius mundi pecunijs, quid acturi sumus? Sanctus Ethbinus plenus spiritu sancto, responderet: Legimus, pater, in Apostolorum Actibus, beatis Apostolis Petro & Iohanne in templum ingredientibus, claudum quendam ab eis elemosynam petiisse, & salutis beneficium impetrasse. Tu igitur propius accede ad pauperem, & supernæ gratiæ munus ei impertire. Ait ergò beatus Vuinuualocus ad leprosum: Quis est, frater, morbus tuus, qui tam alta suspiria, tam debiles voces à te exprimit? Ille ab imo pectore ingemiscens, cum multa humilitate dicit: Magnæ angustiae, multi, ijque acerbi, dolores miserum corpus meum obtinent & premunt: sed in ijs dolor quidam præcipuus est, adeò infirmitati meæ perniciosus, vt nisi ille hoc ipso die curatus sit, mors mihi potius, quàm vita, expectanda sit. Et beatus Vuinuualocus: Dic, inquit, frater, qua nostra opera leuari possis. testis est enim Deus, etiam carnis nostræ partē, si sic poscat necessitas, libenter nos tibi adiuuando impensuros. Tum ille: Nares, ait, meæ vulneribus, corrosæ, à tanti morbi ardore fordes purulētās contrahunt. Hæc vt ille dixit, beatus Ethbinus librum deponit è manibus, miserū hominem arripit per latera, pronòque vultu iacentem erigit. Porrò Christi sacerdos Vuinuualocus manū ad eius nares admoturus, audit pauperē lugubri voce dicentem: Noli senior, noli manibus apprehendere nares. Id enim dolor non permittit: sed si in peccatorū tuorum remissionē dolorem meum lenire vis, os tuū admoueas naribus meis, atque ita leniter exugas extrahasque, putorem, qui me cruciat. Id audiens pius sacerdos, inclinat sese, & dum vult facere, quod pauper petijt, ore suo apprehendit carnē filij Dei, licet ille se putaret leprosi horridas apprehendisse nares: dumque exugere incipit illam saniem, lapillus mirabilis incidit in os eius. Beatus autem Ethbinus Dominum per latera tenens, sursum adspicit, cæli apertum videt, atque in capite Christi, quem tenebat, Crux apparet, Angeli que è cælis obuiam

obuiam ei veniunt. His conspectis, ait Ethbinus ad Vuinuualocum: Pater sancte, quem ego manibus teneo, & tu ore, non dubites esse Dominum nostrum Iesum Christum. Cumque magno afficerentur gaudio, cuperentque illud apud se detinere, ille subuolauit in nubes, aitque ad eos: Non vos puduit mei in angustijs meis, nec me vestri pudebit in regno meo. Hereditas vestra apud me est, & ijs, pro quibus perieritis, salus in regno meo. Sic dixit, & mox euanuit ab oculis eorum, in caelum cum magna voce receptus. Et vocem illi quidem audierunt, sed neminem viderunt. Stupefacti autem, & immenso repleti gaudio, laudauerunt eum, qui ipsos intantum dilexisset, vt in pauperis forma eis apparere non sit dignatus. Dixit autem beatus Vuinuualocus ad sanctum Ethbinum: Tuis meritis, frater Ethbine, isthuc contigit nobis, qui tam singulari es humilitate & obedientia, vt quicquid homo possit praecipere, tu deuotissimo pectore exequaris. At contra Ethbinus: Non ita est, pater, inquit: sed tu, qui quotidie carnem & sanguinem Christi immolas, illum in suo corpore videre meruisti, quem semper animo circumfers. Vide autem, ne alijs innorescat, quandoquidem nemo huius rei praeter nos conscius est. Deinde ad monasterium reuersi, nemini quicquam indicauerunt, sed in coepta orandi consuetudine, vsque ad eius ecclesiae vastationem perseuerarunt.

Eccē quam recipiant mercedem, qui in nomine Christi subueniunt pauperibus.

Porro autem superuenientes Franci, vastarunt non modò ecclesiam illam, sed etiam totam Britanniam minorem. Quae res id effecit, vt beatus Ethbinus in Hiberniam fugiens, in sylua, quae Nestensis dicitur, paruum sibi tugurium ceu pauper peregrinus condiderit, atque in honorem sancti Syluani martyris ecclesiam fabricaret, in eaque perpetim vt bonus seruus Domino suo militaret. Cum autem quodam die praeforibus monasterij sederet, claudus quidam ad eum venit, petens eleemosynam. Cui beatus Ethbinus ait: In nomine Domini Iesu Christi surge sanus, & pedibus consistetuis, benedicens Domino, qui saluos facit sperantes in se. Confestim ille adeo surrexit sanus, ac si nunquam laborasset e pedibus.

Frāci vastar Britanniam.

S. Ethbinus sanat claudum.

Quaedam mulier filium habens paralyticum, cum ad virum Dei peruenisset, rogauit eum, vt ad ipsius veniret aedes, & sanitatem filio à Domino impetraret. Ait autem ad eam beatus Ethbinus: Nos peccatores sumus: non sunt apud nos vsitata id genus miracula. Sed si cupis filium tuum habere incolumem, ad beatam Brigidam sepulcrum perduc eum. Credo per Dei misericordiam, sanctae virginis meritis illic eum curatum iri. Respondit mulier: Ego verò, mi pater, iam eò illum adduxi, & cum nocte quadam vigilarem, somno obrepente obdormiui paululum, atque in somnis audiui vocem dicentem mihi: In sylua, quae Nestensis dicitur, moratur seruus Dei Ethbinus, ad quem si filium duxeris, sanum eius meritis illum, Domino largiente, recipies. Et ecce viuus Dominus, non recedam à te, donèc filium meum saluum mihi restituas. Itaque beatus Ethbinus in oratorium ingressus, tandiù mansit in oratione prostratus coram altari, donèc puer à matre veniret, eique diceret: Gratias tibi ago, pater, qui me decumbentem visitasti, & tuis manibus erexisti, tantumque morbum à me depulisti. Tum verò beatus Ethbinus surgens, benedixit Domino, qui in sanctis suis efficit mirabilia. Ad puerum autem sic locutus est: Vide fili, nemini dixeris. non enim meis meritis, sed gratia Dei salus tibi instaurata est.

Item puerum paralyticum.

Psal. 67.

Vixit verò beatus Ethbinus illo in loco annis viginti, fideliter exercens opus Dei, morbosque curans. Tanta autem abstinentiae fuit, vt per hebdomadam non nisi semel, idque quinta feria, cibum caperet, solo pane & aqua contentus. Vinum eo in loco non bibit, nisi cum ad sacra mysteria accederet. Denique cum iam ferè octoginta & tres aetatis annos exegisset, acri coepit dolore fatigari: conuocatisque fratribus, qui in ea sylua degebant, obitum suum illis praedixit, ita dicens: Ego vos, fratres mei, omnipotenti Deo commendo, qui praesto est seruis suis in cunctis necessitatibus eorum. Me iam corpore moriturum noueritis. Defunctum ad dexteram altaris huius partem condite, sacras hostias in ipso altari pro peccatorum meorum remissione offerte. Ita pace omnibus data, ante altare spiritum reddidit decimo quarto Calendas Nouembris, sepultusque est honorifice eo loco, quo iusserat: Vbi, praestante Domino, fiunt miracula in laudem & honorem nominis eius, cuius virtus & potestas regnat per infinita secula seculorum, Amen.

Obitus eius.